

CAMPEREN NAAR AUSTRALIË EN VERDER

‘Onmogelijk? Alles is mogelijk’

Toen hun idee ontstond: helemaal vanuit Nederland naar Australië met de camper, konden Cor en Grietje Doorten – geen vaste woon- of verblijfplaats voorlopig – van opwinding een paar nachten niet slapen. Maar nu zijn ze daadwerkelijk onderweg. Kampeerauto ontmoette de twee in Mali.

TEKST GERBERT VAN DER AA // FOTO'S GERBERT VAN DER AA EN COR EN GRIETJE DOORTEN

Het plan voor de wereldreis ontstond vijf jaar geleden, tijdens een vakantie in Australië. Op een camping zagen Cor en Grietje Doorten een fourwheeldrive-camper met Nederlandse nummerplaten. “Toen we met de eigenaren aan de praat raakten, hoorden we dat ze helemaal vanuit Nederland naar Australië waren gereden.” De verhalen maakten diepe indruk. “Het was direct duidelijk: dit willen wij ook. Doen! Maar hoe gingen we dat organiseren?”

Inmiddels is het stel al meer dan een halfjaar onderweg, vertellen ze op een terras in de Malinese hoofdstad Bamako. Meer dan 16 duizend kilometer hebben ze al afgelegd. In hun Toyota Hilux 2.4-diesel reden ze vanuit Nederland al zigzaggend naar Spanje, waar ze de veerboot namen naar Marokko. Daar reisden ze een paar weken rond om vervolgens langs de kust van de Atlantische Oceaan af te zakken naar het zuiden. Via Mauritanië, Senegal en Gambia kwamen ze terecht in Mali.

En daar zitten ze dan, in Bamako. “Onze eindbestemming is onbekend”, zegt Cor. “In Nederland hebben we ons huis verkocht. Misschien blijven we wel tien of vijftien jaar weg.” In principe hebben ze het plan om heel Afrika door te trekken en dan via het Midden-Oosten en Zuidoost-Azië naar Australië te reizen. “Vanuit Nieuw-Zeeland hopen we daarna onze auto naar Zuid-Amerika te verschepen.”

BESTEMMING ONBEKEND

Cor en Grietje (beiden 52 jaar) hadden bijna twintig jaar lang een camping in het Friese Bakkeveen. Hun tiener-tijd was nog maar net voorbij toen ze de kans kregen om het bedrijf van de ouders van Cor over te nemen, dat in de loop der jaren werd uitgebreid en geprofessionaliseerd. “Op het eind hadden we vijfhonderd staanplaatsen. Maar bijna altijd waren we zeven dagen per week aan het werk, vaak van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat.”

In 2008 besloten ze het rustiger aan

 Om makkelijker door rul zand te kunnen rijden, laat Cor wat lucht uit de banden lopen.

 Ontbijt op een wildkampeerplek in het Atlasgebergte in Marokko.

te gaan doen en ze verkochten de camping. Daarvoor in de plaats kwam een boerderij die ze opknapten. En toen nog een. Ook maakten ze tijd om meer te gaan reizen. Cor: “Vanaf 2017 werkten we onder meer als campinginspecteurs voor de ANWB. Met een caravan trokken we elke zomer drie maanden door Frankrijk, Italië en Portugal om daar kampeerterrinen van de juiste hoeveelheid ANWB-sterren te voorzien.”

‘IN NEDERLAND HEBBEN WE ONS HUIS VERKOCHT, MISSCHIEB BLIJVEN WE WEL TIEN OF VIJFTIEN JAAR WEG’

De fourwheeldrive waarmee Cor en Grietje Doorten nu de wereld over trekken, kochten ze bij de Toyota-dealer in Ommen. Daarna lieten ze er door Dutch Campers in Lelystad een camperunit op bouwen. “We wilden per se een kampeerauto met vierwiel aandrijving, zodat we ook op moeilijk bereikbare plaatsen kunnen komen. Wild kamperen in de vrije natuur is een van de dingen die dit soort reizen zo mooi maken.” Vaak maken ze vanaf hun staanplaats lange wandelingen.

SAHARA

In Marokko kampeerden de twee aan de kust van de Atlantische Oceaan. Ze vertellen over de hoge kliffen, van waaraf het uitzicht op zee prachtig is. In Mauritanië volgden ze een spoorlijn die meer dan vijfhonderd kilometer dwars door de Sahara loopt. Lange treinen vervoeren over dat spoor ijzererts naar de kust. Grietje Doorten: “We sliepen midden in de woestijn, met helemaal niemand anders in de buurt. Met een gewone camper hadden we die woestijntocht helemaal niet kunnen maken. Er is daar geen asfalt, er zijn alleen maar sporen in het zand.”

De aanschaf van de juiste camper kostte heel wat hoofdbreken. Cor: “De meeste overlanders die door Afrika trekken zweren bij ouderwetse degelijkheid. Met name Toyota’s Land Cruiser zijn populair. Door hun relatief simpele techniek kan bijna elke monteur ze repareren.” Moderne auto’s bevatten vaak ingewikkelde elektronica en boordcomputers. Bij een storing is specialistische kennis en meetapparatuur nodig, die op veel plaatsen in Afrika niet beschikbaar is.

SOFTWARE AANPASSEN

“We hebben er lang over nagedacht”, lacht Cor. “En toen besloten om toch een gloednieuwe moderne auto met boordcomputer aan te schaffen. Een belangrijke reden was dat we beiden geen sleutelaars zijn. Zo’n oude Toyota is misschien wel betrouwbaar, maar we begrepen dat ze ook weer niet zo perfect zijn dat er onderweg geen dingen kapot gaan. Met een nieuwe auto hopen we de kans op mankementen zo klein mogelijk te maken.”

Toch volgden ze, verstandig genoeg, voor de zekerheid een cursus auto-techniek voor beginners, via het bedrijf autosleutelcursus.nl. “Dat zit in Nieuwegein”, vertelt Cor. “Je gaat daar met je eigen auto heen, die dan op een brug wordt gezet. Een ervaren monteur leert je de auto te begrijpen en legt uit hoe je kleine klusjes zelf kunt uitvoeren.” Zo leerden ze onder meer zelf remblokken te vervangen, “maar toen dat onlangs nodig was hebben we het toch maar door een garage laten doen...”

Tot nu toe zijn er echter weinig problemen met de auto. “En als er wel iets is, kunnen we dag en nacht onze vaste monteur Arno van Bakel in Nederland bellen.” Met zijn bedrijf 4WD Specialist, gevestigd in het Brabantse dorp Zeeland, staat hij altijd klaar voor technisch advies op afstand.

Na overleg met de specialist in Nederland lieten ze in Gambia de software van hun auto aanpassen. “Reizigers

‘MET EEN **GEWONE CAMPER**
HADDEN WE DEZE
WOESTIJNTOCHT HELEMAAL NIET
KUNNEN MAKEN’

‘WE WILDEN PER SE EEN KAMPEERAUTO
MET **VIERWIELAANDRIJVING**, ZODAT
WE OOK OP **MOEILIJK BEREIKBARE**
PLAATSEN KUNNEN KOMEN’

die we tegenkwamen waarschuwden dat de moderne motor van onze Toyota niet goed bestand is tegen het vaak hoge zwavelgehalte van Afrikaanse diesel. Om storingen te voorkomen dien je andere software te installeren”, vertelt Cor. Maar dat bleek minder eenvoudig dan gedacht. “De garage is er een paar dagen mee bezig geweest. Uiteindelijk hebben ze nieuwe software moeten downloaden via een bedrijf in Engeland.”

KLEINE DINGEN

Nu de auto klaar is voor het ruige werk kunnen de twee zich weer volledig richten op het ontdekken van Afrika. “We genieten vooral heel erg van kleine dingen”, zegt Grietje. In Gambia bezochten ze kleine dorpen op het platteland, waar mensen massaal uitliepen om de Nederlandse bezoekers te bekijken. “Kinderen voelden dan aan mijn arm, alsof ze nog nooit een blanke hadden gezien. Meerdere malen kampeerden we in zo’n dorp. Als we aan het dorpshoofd vroegen of dat kon, werden we consequent gastvrij onthaald.”

NEDERLANDERS DIE ALTIJD MAAR **KRITIEK LEVEREN** OP WAT ER MIS IS IN ONS LAND ZOUDEN EENS DOOR AFRIKA MOETEN REIZEN; JE WORDT HIER **AAN HET DENKEN GEZET**

De armoede in Afrika vinden ze vaak confronterend. Grietje: “Mensen lachen veel, waardoor op straat vrolijkheid overheerst. Maar als we dan even later iemand ziek onder een viaduct tussen het vuilnis zien liggen, moeten we wel even slikken. Je krijgt de indruk dat mensen soms gewoon aan hun lot worden overgelaten. Ziekenzorg is er hier alleen voor wie die kan betalen.”

📍 **Pindaooogst in Senegal. Met een machine scheiden de boeren de pinda's van de rest van de plant.**

Mede daardoor zorgt Afrika ervoor dat Grietje en Cor meer waardering hebben gekregen voor Nederland. “Als je ziet hoe mensen hier soms leven, besef je pas echt hoe goed wij het in Nederland hebben. Nederlanders die altijd maar kritiek leveren op wat er mis is in ons land, zouden een paar maanden door Afrika moeten reizen. Je wordt hier echt aan het denken gezet.”

Op hun camper hebben ze stickers geplakt met de tekst No Fear. “Dat is ons motto”, zegt Grietje. “Tijdens corona proefden we vaak veel angst om ons heen. Voortdurend waren er mensen die waarschuwden voor allerlei negatieve dingen. Wij voelden de behoefte daar tegenwicht aan te bieden. Onze grondhouding is positief en optimistisch.”

RODE ZONES

Die positieve instelling komt in Afrika goed van pas. “Als je de reisadviezen van Buitenlandse Zaken volgt is deze trans-Afrikatocht helemaal niet mogelijk”, legt Grietje uit. Het stel heeft al meerdere rode zones moeten doorkruisen, waarheen alle reizen ontraden worden. Zo ook om in Bamako te komen, waar ze nu zitten. Toch vinden ze niet dat ze onverantwoorde risico's nemen. “Het ene rode gebied is het andere niet.

Voordat we ergens heen gaan, winnen we bij zoveel mogelijk lokale bronnen informatie in. Als iedereen zegt dat het te gevaarlijk is, draaien we echt wel om. Een rode zone tussen Mauritanië en de Westelijke Sahara kwamen we zonder problemen door. Mali is deels onveilig, maar we hoorden van een Nederlander die een camping vierhonderd kilometer ten westen van Bamako heeft dat de gevaren schromelijk overdreven worden. Daar gaan we op af.”

Dus onmogelijk? Alles is mogelijk. Zuidwaarts dan maar, op naar Nigeria en Congo. In de camper. 🚐

📍 www.wereldreizigers.nl > Zoek op Nofear.